

A lor vreme

Florinpaun

Pe-a ochiului vatră, ne-am încălzit fiorul,
Și l-al nopții semn, am deșteptat amorul.
Spusele mai dulci, le-am înnodat de piept,
Veghind șimțul curat și gândul cel drept.

O grijă n-am purtat, cu lacrimă l-ai scrie,
Ridicol socotind pe-acei, uniți în cugetări.
Toți un dor luptând, cu-a suspinului tărie,
Și l-al inimii oracol, năvălind cu întrebări.

A lor vreme, spus-am eu, c-a fost odată,
Că-nrăit pustiul l-e și plin de bătăături,
De salviile uitării, a lor față stând ornată,
Ursiți ca să-nfieze ale jertfei trăsături.

Căci a ta pomenire, mașinală-i și subită,
Al inimii reflex, de veșnicu-i delir răpită,
Și cu aste gingășii, ce te mărginesc egale,
Le-ai împietrit pe-a mele răsufări vitale.

Ah, înțeles poetul mi-e, în ora cea fără de tine,
Când trăirea nu-i trăire și nici binele nu-i bine.
Tu, clipă de-un alint fertil, ce-ai apus spre răsărit,
Pe dup-a tale urme scunde, o tinerețe-am risipit!